

[Torben Rechendorff]

På den anden side skal vi da gerne medgive en vis forståelse for indenrigsministerens ikke særlig afslørende tale i dag – hvis jeg må sige det sådan? I den foreliggende situation ville det naturligvis være særdeles uklogt her i folketingsalen at afsløre sin forhandlingsstrategi. Vi forstår godt, at det lige nu kan være betimeligt at holde kortene tæt til kroppen, og det levede indenrigsministeren jo til fulde op til.

Det Konservative Folkeparti agter ikke på nuværende tidspunkt at lade sig spænde for hverken den ene eller den anden af de vogne, der i de kommende måneder skal ud at køre. Vi vil ikke tages til indtægt for regeringssynspunktet, som tilsyneladende kan sammenfattes med ordene »det går nok sådan, som det altid er gået«, og ej heller kan vi acceptere de kommunale organisationers teaterorden efter princippet »det hele er ved at bryde sammen«.

Vi skal nok tage stilling, når forhandlingsresultaterne ligger på bordet. Men det betyder ikke, at vi ikke har nogen mening forud for forhandlingerne, og dem kan vi sammenfatte i følgende punkter:

For det første: Den danske befolkning betaler for meget i skat. Der er brug for *skattesænkninger* og ikke *skattestigninger*. Vi er fuldstændig overbeviste om, at danskerne nægter at hoppe på den limpind, at man taler om en faldende statsskat, og der så viser sig at komme stigende kommune- og amtsskatter. Skat er skat!

Regeringen får et alvorligt forklaringsproblem, hvis det – når det hele er afsluttet – alligevel fører til skattestigninger i mange amter og kommuner. Hvad er så alle de kønne ord om skattelettelser værd?

For det andet: Vi vil anbefale regeringens enkelte ministre at koordinere udmeldingerne. Man kan efter vores opfattelse ikke – selv ved anvendelse af den mest veludviklede pædagogiske metodik – blive ved med at stille nye krav og samtidig kræve loft over udgifterne og ingen skattestigninger.

For det tredje: Det skal nok vise sig også denne gang, at der vil gå lang tid med tekniske udredninger og beregninger. Og det vil også vise sig, at staten og organisationerne på en række områder når frem til forskellige resultater.

I den forbindelse gør vi kommunerne opmærksomme på, at der naturligvis er grænser for, hvor kraftigt man kan stille krav på bag-

grund af demografiske ændringer. Kommunernes Landsforenings netop udgivne pjece »Økonomisk pres og styring« er god at få forstået af. Men det forekommer mig, at den også kan bruges som en slags boomerang mod kommunerne: Ændringer i folkeskolens børnetal og ændringer i antallet af over 80-årige kan faktisk forudses med nogenlunde sikkerhed i ret god tid. Kommunerne har naturligvis selv et langsigtet planlægningsansvar.

For det fjerde: Udskrivningsgrundlaget er langt de fleste steder forbedret og vil give øgede skatteindtægter til kommunerne. Det skyldes især husejernes lånomlægning. Når man kigger på de tal, der har været fremme, tyder meget på, at kommunerne skønner lovlig pessimistisk og Indenrigsministeriet måske lovlig optimistisk. Det må vise sig.

For det femte: På en række områder kan øget adgang til lånefinansiering være en hjælp. Det drejer sig især om fremrykkede investeringer som led i den helt nødvendige arbejdsløshedsbekæmpelse. Men vi vil advare imod, at man tager nye lånemetoder i anvendelse. Afdrag har som bekendt en afsmittende virkning, også på skatteudskrivningen.

For det sjette: Vi går ud fra, at løftet til kommunerne om kompensation for indtægtstab som følge af skattereformens virkninger er reelt og helt konkret – Indenrigsministeriet har selv opgjort tabet til omkring 4,4 mia. kr. – men forskellige udtalelser har på det seneste givet indtryk af, at det konkrete var ved at gå af dette løfte. Derfor var jeg også glad for indenrigsministerens melding her for et øjeblik siden.

For det syvende: Regeringens opfordring til meget betydelige nye udgifter på børneområdet, ældreområdet, folkeskoleområdet, patientområdet, narkobekæmpelsesområdet og indvandrer- og flygtningeområdet – og der kunne nævnes adskillige andre eksempler – er jo alt sammen bomber under forhandlingerne. Hvordan og hvornår de udløses, er det vanskeligt at udtale sig om. Det er f.eks. nemt at fremlægge en stor plan med temaet »Patienten i centrum« og en anden stor plan med temaet »Bekæmpelse af narkotikamisbrug« uden klart og tydeligt at fortælle, hvordan man skal klare den økonomiske side af sagen.

Der står meget fornuftigt i begge planer, også meget, vi kan være enige i; men vi holder nu